Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 4. septembra 2025 *

„Predhodno odločanje – Okvirni sporazum o delu za določen čas, sklenjen med ETUC, UNICE in CEEP – Določba 4 – Načelo prepovedi diskriminacije – Enako obravnavanje pri zaposlovanju in delu – Častni sodniki in redni sodniki – Določba 5 – Ukrepi za preprečevanje in sankcioniranje zlorab, ki izhajajo iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas – Direktiva 2003/88/ES – Člen 7 – Pravica do plačanega letnega dopusta – Člen 31 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Postopek ocenjevanja za dokončno potrditev na funkciji častnega sodnika – Ex lege odpoved zahtevkom, ki izhajajo iz funkcij častnega sodnika, opravljanih pred postopkom ocenjevanja – Izguba pravice do plačanega letnega dopusta, ki jo podeljuje pravo Unije“

V zadevi C-253/24, [Pelavi] [i],

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Corte d’appello di L’Aquila (pritožbeno sodišče v L'Aquili, Italija) z odločbo z dne 4. aprila 2024, ki je na Sodišče prispela 9. aprila 2024, v postopku

Ministero della Giustizia

proti

NZ,

ob udeležbi

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Jarukaitis, predsednik senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča v funkciji sodnika četrtega senata, N. Jääskinen, A. Arabadjiev (poročevalec), sodnika, in R. Frendo, sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: italijanščina.

[i] Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za NZ P. Perna, avvocata,

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z L. Fiandaca in G. Santinijem, avvocati dello Stato,

– za Evropsko komisijo S. Delaude in D. Recchia, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7 Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 381), določb 4 in 5 Okvirnega sporazuma o delu za določen čas, sklenjenega 18. marca 1999 (v nadaljevanju: okvirni sporazum), ki je v Prilogi k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 368), ter členov 31 in 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Ministero della Giustizia (ministrstvo za pravosodje, Italija), delodajalcem, in NZ, častno sodnico, in, njenim delodajalcem, zaradi posledic sodelovanja NZ v postopku ocenjevanja, da bi bila dokončno potrjena na njeni funkciji.

Pravni okvir

Pravo Unije

Okvirni sporazum

3 Določba 2 okvirnega sporazuma, naslovljena „Področje uporabe“, v točki 1 določa:

„Ta sporazum se uporablja za delavce, zaposlene za določen čas, ki so sklenili pogodbo o zaposlitvi ali delovno razmerje, kakor ju opredeljujejo zakoni, kolektivne pogodbe ali običaji v vsaki državi članici.“

4 Določba 4 okvirnega sporazuma, naslovljena „Načelo nediskriminacije“, v točki 1 določa:

„Delavce, zaposlene za določen čas, se glede pogojev zaposlitve ne sme obravnavati manj ugodno kakor primerljive delavce, zaposlene za nedoločen čas, razen kjer je različno obravnavanje upravičljivo iz objektivnih razlogov.“

5 Določba 5 okvirnega sporazuma, naslovljena „Ukrepi za preprečevanje zlorab“, določa:

„1. Za preprečevanje zlorab, ki izhajajo iz veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerjih za določen čas, države članice po posvetovanju s socialnimi partnerji skladno z nacionalno zakonodajo, kolektivnimi pogodbami ali običaji in/ali socialni partnerji, kadar ni ustreznih pravnih ukrepov, ki bi preprečevali zlorabo, uvedejo enega ali več naslednjih ukrepov tako, da upoštevajo potrebe posameznih sektorjev in/ali kategorij delavcev:

a) objektivne razloge, ki upravičujejo obnovitev takšnih pogodb ali razmerij;

b) najdaljše skupno trajanje zaporednih pogodb ali razmerij za določen čas;

c) število obnovitev takšnih pogodb ali razmerij.

2. Države članice po posvetovanju s socialnimi partnerji in/ali socialni partnerji po potrebi določijo, pod kakšnimi pogoji se pogodbe o zaposlitvi ali delovna razmerja:

a) štejejo za ‚zaporedna‘;

b) štejejo za pogodbe ali razmerja za nedoločen čas.“

Direktiva 2003/88

6 Člen 7 Direktive 2003/88, naslovljen „Letni dopust“, v odstavku 1 določa:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi vsakemu delavcu zagotovijo pravico do plačanega letnega dopusta najmanj štirih tednov, v skladu s pogoji za upravičenost in dodelitev letnega dopusta, ki jih določa nacionalna zakonodaja in/ali praksa.“

Italijansko pravo

7 Člen 29 decreto legislativo n. 116 – Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57 (zakonska uredba št. 116 o sistemski reformi častnih sodnikov in drugih določbah v zvezi z mirovnimi sodniki ter prehodna ureditev, ki se uporablja za častne sodnike v službi, na podlagi zakona št. 57 z dne 28. aprila 2016) z dne 13. julija 2017 (GURI št. 177 z dne 31. julija 2017, str. 1), kakor je bila spremenjena z legge št. 234 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2022 e bilancio pluriennale per il triennio 2022–2024 (zakon št. 234 o začasnem državnem proračunu za proračunsko leto 2022 in večletnem proračunu za triletno obdobje 2022–2024) z dne 30. decembra 2021 (GURI št. 310 z dne 31. decembra 2021, str. 1) (v nadaljevanju: zakonska uredba št. 116/2017), v odstavkih od 1 do 3, 5 in 9 določa:

„1. Častni sodniki, ki so v funkciji na datum začetka veljavnosti te uredbe, so na podlagi prošnje lahko potrjeni do dopolnjenega 70. leta starosti.

2. Častni sodniki, ki so v funkciji na datum začetka veljavnosti te uredbe, imajo, če niso potrjeni, ker ne vložijo prošnje za potrditev ali ne opravijo izpita v postopku ocenjevanja iz odstavka 3, pravico (ki jo lahko zavrnejo) do odškodnine v višini 2500 EUR bruto pred davčnimi odtegljaji za

vsako leto dela, v katerem so imeli obravnave vsaj 80 dni, in 1500 EUR bruto pred davčnimi odtegljaji za vsako leto dela, v katerem so imeli obravnave manj kot 80 dni, pri čemer najvišja skupna odškodnina znaša 50.000 EUR bruto pred davčnimi odtegljaji. Za izračun plačila, ki se dolguje za predhodno obdobje, se obdobja opravljanja funkcije, daljša od šestih mesecev, štejejo kot eno leto. S prejetjem odškodnine se odpovejo vsem kakršnim koli nadaljnjim zahtevkom zaradi prenehanja častne funkcije.

3. Za namene potrditve iz odstavka 1 Consiglio superiore della magistratura (vrhovni sodni svet, Italija) s sklepom objavi tri ločene postopke ocenjevanja, ki se izvedejo vsako leto med triletnim obdobjem 2022–2024. Ti postopki zadevajo častne sodnike, ki opravljajo funkcijo in so na dan začetka veljavnosti te uredbe dopolnili:

a) več kot 16 let delovne dobe;

b) med 12 in 16 let delovne dobe;

c) manj kot 12 let delovne dobe

[…]

5. Častni sodniki se s prošnjo za sodelovanje v postopkih ocenjevanja iz odstavka 3 odpovejo vsem kakršnim koli nadaljnjim zahtevkom iz naslova preteklega opravljanja častne funkcije, razen pravici do odškodnine iz odstavka 2, če niso potrjeni.

[…]

9. Častnim sodnikom, ki so v funkciji na datum začetka veljavnosti te uredbe, funkcija preneha, če ne vložijo prošnje za sodelovanje v postopku ocenjevanja iz odstavka 3.“

8 Ta določba je začela veljati 1. januarja 2022.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

9 NZ je od 14. februarja 2001 častna sodnica pri Tribunale di Vasto (sodišče v Vastu, Italija). Prvotno je bila imenovana za tri leta, nato pa ji je bila vsaka štiri leta ta funkcija podaljšana in obnovljena do 13. decembra 2022. Na ta datum je bila dokončno potrjena na svoji funkciji do 70. leta starosti na podlagi člena 29 zakonske uredbe št. 116/2017, s katerim je bila uvedena možnost, da častni sodniki, ki so bili 1. januarja 2022 na funkciji, zaprosijo za sodelovanje v postopku ocenjevanja za dokončno potrditev na svoji funkciji.

10 NZ je med 14. februarjem 2001 in 13. decembrom 2022 prejemala nadomestila, ki so bila med drugim izračunana glede na število opravljenih obravnav.

11 NZ ni zasedala v času sodnih počitnic, ki jih določa nacionalna ureditev, in sicer od 1. do 31. avgusta vsako leto. V teh obdobjih torej ni prejemala nadomestil.

12 Ker je bila vpisana tudi v imenik odvetniške zbornice, je NZ lahko vzporedno do 13. decembra 2022 še naprej opravljala odvetniški poklic zunaj krajevne pristojnosti sodišča, na katero je bila razporejena.

13 Kot odvetnica je bila vključena v obvezni sistem socialne varnosti, ki ga upravlja Cassa Nazionale Forense (nacionalni zavod za socialno varnost odvetnikov, Italija). Iz tega naslova je morala plačati prispevek, katerega višina je bila odvisna od dohodkov iz njene odvetniške dejavnosti in od nadomestila, ki izhaja iz njene funkcije častne sodnice.

14 Ker je NZ menila, da je žrtev nezakonitega različnega obravnavanja v zvezi s plačilom za opravljanje svojih funkcij pred začetkom veljavnosti člena 29 zakonske uredbe št. 116/2017 in dokončno potrditvijo na funkciji častne sodnice, je pri prvostopenjskem sodišču vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se ji v zvezi s funkcijami častne sodnice prizna status „delavca“ v smislu italijanskega prava ali „delavca“ v smislu prava Unije in s tem njena pravica do ekonomskega in pravnega obravnavanja, ki je enakovredno obravnavanju delavcev, ki opravljajo primerljive funkcije v službi ministrstva za pravosodje, vključno v delu, ki se nanaša na dela proste dni, letni dopust, porodniški in bolniški dopust, nadomestilo za bolezen in nezgodo, plačilo ob izteku pogodbe, socialno varstvo in zavarovanje. Zahtevala je tudi odškodnino za škodo, ki jo je utrpela zaradi domnevnega neizpolnjevanja obveznosti, določenih s pravom Unije v zvezi z dopusti, porodniškim dopustom in katerim koli drugim varstvom. Poleg tega je NZ predlagala, naj to sodišče ugotovi, da je to ministrstvo storilo zlorabo s tem, da je z njo večkrat sklenilo pogodbe o zaposlitvi za določen čas, in naj se navedenemu ministrstvu naloži povrnitev škode, ki je zaradi tega nastala NZ.

15 Prvostopenjsko sodišče je s sodbo z dne 14. marca 2022 tej tožbi delno ugodilo. Razsodilo je, da je treba NZ pri opravljanju njene funkcije častne sodnice opredeliti kot „delavca“ v smislu prava Unije in da ima pravico do enakega plačila, kot je tisto, ki se izplača rednemu sodniku. Vendar je to sodišče menilo, da ji ta opredelitev ne daje pravice, da se pri Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (nacionalni zavod za socialno varnost, Italija) vključi v sistem socialne varnosti uradnikov, ker ni delovnega razmerja v javnem sektorju. Zato je navedeno sodišče ministrstvu za pravosodje naložilo, naj NZ izplača osebne prejemke, dolgovane za obdobje pred vložitvijo njene tožbe, v mejah petletnega zastaralnega roka. Poleg tega je to sodišče menilo, da je bilo delovno razmerje NZ za določen čas obnovljeno z zlorabo, in temu ministrstvu naložilo, naj povrne škodo, ki jo je NZ utrpela v višini devetih mesečnih plač, ki se izplačajo rednemu sodniku.

16 Ministrstvo za pravosodje je zoper to odločbo vložilo pritožbo pri Corte d’appello di L’Aquila (pritožbeno sodišče v L’Aquili, Italija), ki je predložitveno sodišče, pri čemer je izpodbijalo tako primerljivost funkcij častnega sodnika in rednega sodnika kot tudi zlorabo, kar zadeva uporabo pogodb o zaposlitvi za določen čas.

17 NZ je vložila nasprotno pritožbo, s katero je izpodbijala opredelitev svojih zahtevkov kot zahtevek za plačilo, in ne kot odškodninski zahtevek, ki jo je podalo prvostopenjsko sodišče, in uporabo petletnega in ne desetletnega zastaralnega roka, ki je izhajal iz te opredelitve. Izpodbija tudi dejstvo, da zaradi njene opredelitve kot „delavca“ v smislu prava Unije ni imela pravice do vključitve v INPS.

18 Medtem ko je pritožbeni postopek še potekal, je NZ uspešno zaključila postopek, ki je določal možnost, da častni sodniki, ki so funkcijo opravljali 1. januarja 2022, zaprosijo za sodelovanje v postopku ocenjevanja iz člena 29(3) zakonske uredbe št. 116/2017.

19 NZ je kot tako potrjena častna sodnica od 13. decembra 2022 upravičena do fiksne plače, izračunane na podlagi plače uradnika, zaposlenega pri ministrstvu za pravosodje, do sodniškega nadomestila in bonov za prehrano. Ta plača se izplača tudi v času sodnih počitnic, v katerem ne

opravlja dejavnosti. Poleg tega je bila NZ, ker se je odločila za sistem izključnosti častnih funkcij, izbrisana iz imenika odvetniške zbornice in nacionalnega zavoda za socialno varnost odvetnikov in bila vključena v INPS.

20 Ob upoštevanju sodelovanja NZ v postopku ocenjevanja iz člena 29(3) zakonske uredbe št. 116/2017 in dejstva, da ta člen 29(5) določa, da tako sodelovanje za častne sodnike, ki so po koncu tega postopka potrjeni na funkciji, pomeni, da se ex lege odpovejo vsem drugim zahtevkom, ki izhajajo iz njihovega prejšnjega častnega delovnega razmerja, ministrstvo za pravosodje meni, da je spor o glavni stvari postal brezpredmeten.

21 NZ temu predlogu za ustavitev postopka nasprotuje in predložitvenemu sodišču predlaga, naj postavi vprašanje ustavnosti člena 29 zakonske uredbe št. 116/2017, zlasti te odpovedi ex lege iz odstavka 5 tega člena.

22 Predložitveno sodišče se sprašuje o združljivosti člena 29(5) zakonske uredbe št. 116/2017 z določbo 4 okvirnega sporazuma, členom 7 Direktive 2003/88 ter členoma 31 in 47 Listine, zlasti ker navedena odpoved ex lege vpliva na pravico do plačila za dopust, enakovredno tisti, ki jo imajo redni sodniki. Meni, da je treba v zvezi s tem pri Sodišču vložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe ob upoštevanju neposrednega učinka teh določb in naknadnega pooblastila, ki ga ima, da ne uporabi nacionalne ureditve, ki je v nasprotju z določbo, ki ima tak učinek.

23 Poleg tega se to sodišče sprašuje, ali člen 29(5) zakonske uredbe št. 116/2017 izpolnjuje zahteve, ki izhajajo iz določbe 5, točka 1, okvirnega sporazuma. Meni, da je primerno Sodišču postaviti vprašanje tudi v zvezi s tem, ker bi njegov odgovor na to drugo vprašanje olajšal presojo nujnosti predložitve vprašanja ustavnosti zadevne nacionalne določbe Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija).

24 V teh okoliščinah je Corte d'appello di L'Aquila (pritožbeno sodišče v L'Aquili) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali člena 31(1) in 47 [Listine], člen 7 [Direktive 2003/88] in določba 4 [okvirnega sporazuma] nasprotujejo nacionalni zakonodaji, ki določa, da častni sodnik, ki ga je mogoče opredeliti kot ‚delavca' in ‚delavca, zaposlenega za določen čas', s potrditvijo na funkcijo do 70. leta starosti izgubi pravico do plačanega dopusta za obdobje pred potrditvijo?

2. Ali določba 5, točka 1, [okvirnega sporazuma] nasprotuje nacionalni ureditvi, ki kot ukrep za sankcioniranje zlorabe delovnih razmerij za določen čas določa potrditev častnega sodnika do dopolnjenega 70. leta, če ta uspešno opravi izpit v postopku ocenjevanja, ki se izvede brez natečaja, v primeru neuspešno opravljenega izpita pa določa denarno odškodnino, pri čemer se častni sodnik v obeh primerih odpove predhodno pridobljenim pravicam?"

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

25 Italijanska vlada izpodbija dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe.

26 Na prvem mestu trdi, da je Giudice di pace di Fondi (mirovni sodnik v Fondiju, Italija) pri Sodišču že vložil predlog za sprejetje predhodne odločbe, vpisan pod številko C-548/22, v katerem so bila postavljena enaka vprašanja, ki se nanašajo na iste nacionalne določbe, kot so te v zadevi v glavni

stvari. Ta vlada iz razlogov, ki se v bistvu nanašajo na ekonomičnost postopka, meni, da ta predlog za sprejetje predhodne odločbe ni koristen in da bi bilo treba postopek v glavni stvari prekiniti do odgovora Sodišča v okviru zadeve C-548/22.

27 Na drugem mestu, predložitveno sodišče naj ne bi vzpostavilo nobene povezave med načeli prava Unije, na katera se sklicuje, in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja v sporu o glavni stvari.

28 Nazadnje, na tretjem mestu, drugo vprašanje naj bi bilo hipotetično, ker naj bi se nanašalo na položaj, ki ni položaj tožeče stranke v postopku v glavni stvari, ker je ta uspešno opravila ustne preizkuse v ocenjevalnem postopku in torej ni prejela denarne odškodnine v primeru neuspeha v tem postopku, ki je omenjena v tem vprašanju.

29 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, vzpostavljenim s členom 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, ki jo bo sprejelo, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po predhodni odločbi, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločiti (sodba z dne 17. septembra 2020, Burgo Group, C-92/19, EU:C:2020:733, točka 39 in navedena sodna praksa).

30 Iz tega sledi, da za vprašanja, ki se nanašajo na pravo Unije, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrne odločanje o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, le takrat, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, ki so potrebni, da bi lahko na postavljena vprašanja podalo koristne odgovore (sodba z dne 17. septembra 2020, Burgo Group, C-92/19, EU:C:2020:733, točka 40 in navedena sodna praksa).

31 V zvezi s tem, da bi Sodišče lahko podalo razlago prava Unije, ki bi bila koristna za nacionalno sodišče, člen 94(c) Poslovnika Sodišča zahteva, da predlog za predhodno odločanje vsebuje razloge, ki so predložitvenemu sodišču vzbudili dvom glede razlage ali veljavnosti nekaterih določb prava Unije, ter je v njem pojasnjena zveza, ki naj bi obstajala med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki jo je treba uporabiti v sporu o glavni stvari (sodba z dne 27. aprila 2023, AxFina Hungary, C-705/21, EU:C:2023:352, točka 26).

32 Na prvem mestu je treba poudariti, da čeprav so okoliščine zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 12. septembra 2024, Presidenza del Consiglio dei ministri in drugi (Nadomestilo za častne sodnike) (C-548/22, EU:C:2024:730), s katero je Sodišče poleg tega predlog za sprejetje predhodne odločbe razglasilo za nedopusten, primerljive s tistimi v zadevi v glavni stvari in se v teh dveh zadevah zastavljajo podobna vprašanja, pa lahko nacionalno sodišče, zlasti glede na ustaljeno sodno prakso, navedeno v točkah 29 in 30 te sodbe, ob upoštevanju zahtev, ki iz nje izhajajo, prosto vloži predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki se nanaša na razlago določb prava Unije, ki so upoštevne za rešitev spora, o katerem odloča. Čeprav lahko obstoj ustaljene sodne prakse glede vprašanja prava Unije Sodišče pripelje do tega, da sprejme sklep na podlagi člena 99 svojega poslovnika, namreč nikakor ne more vplivati na dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe, če se nacionalno sodišče v okviru te diskrecijske pravice odloči, da bo zadevo predložilo Sodišču na podlagi člena 267 PDEU (sodba z dne 26. novembra 2014, Mascolo in drugi, C-22/13, od C-61/13 do C-63/13 in C-418/13, EU:C:2014:2401, točka 49).

33 Na drugem mestu, s tem, da je predložitveno sodišče obrazloženo navedlo svoje dvome, prvič, o vprašanju, ali je glede na določbo 4 okvirnega sporazuma, člen 7 Direktive 2003/88 in člen 31 Listine tožeči stranki iz postopka v glavni stvari lahko odvzeta pravica do plačanega dopusta, ki jo ima vsak delavec, in drugič, o združljivosti postopka ocenjevanja iz postopka v glavni stvari z določbo 5, točka 1, okvirnega sporazuma, je zadostno izpostavilo povezavo, ki jo je ugotovilo med določbami prava Unije, katerih razlago zahteva, in nacionalno ureditvijo, ki se uporablja v sporu o glavni stvari.

34 Vendar je treba v zvezi s členom 47 Listine poudariti, da predložitveno sodišče ni dovolj konkretno pojasnilo, zakaj naj bi bila razlaga te določbe potrebna za odločitev o sporu, o katerem odloča, niti ni opisalo povezave, ki naj bi obstajala med to določbo in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za ta spor, zlasti ob upoštevanju dejstva, da se, prvič, navedeni spor nanaša na izvrševanje pravice tožeče stranke iz postopka v glavni stvari do nadomestila iz naslova plačanega letnega dopusta ter na zakonitost mehanizma za preprečevanje in sankcioniranje zlorabe, ki izhajajo iz veriženja delovnih razmerij za določen čas, in da se je, drugič, tožeča stranka v postopku v glavni stvari obrnila na pristojna nacionalna sodišča, da bi dosegla varstvo teh pravic.

35 Na tretjem mestu, kar zadeva domnevno hipotetičnost drugega vprašanja, se predložitveno sodišče, kot je nedvoumno razvidno iz predložitvene odločbe, sprašuje, ali je ukrep, s katerim je častnim sodnikom, ki zaprosijo za udeležbo v postopkih ocenjevanja, naloženo naj se odpovejo vsem pravicam iz naslova obdobja pred tem postopkom in zlasti pravici do plačanega letnega dopusta, združljiv s pravom Unije. Ker je bila tožeča stranka iz postopka v glavni stvari z zadevno nacionalno zakonodajo prisiljena k odpovedi tej pravici, ker je zaprosila za sodelovanje v tem postopku, je očitno, da je podano razmerje med zahtevano razlago prava Unije in predmetom spora o glavni stvari in to drugo vprašanje glede izgube navedene pravice ni hipotetično.

36 Vendar ni sporno, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari uspešno opravila postopek ocenjevanja in je bila dokončno potrjena na svojih funkcijah častne sodnice. Zato vprašanja predložitvenega sodišča glede podrobnih pravil organizacije tega postopka in nacionalne zakonodaje, ki določa denarno odškodnino v primeru neuspeha v navedenem postopku, niso obravnavana v postopku v glavni stvari. Zato je drugo vprašanje v delu, v katerem se nanaša na ti dve vprašanji, hipotetično.

37 Iz tega sledi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten, razen drugega vprašanja v delu, v katerem se nanaša na podrobna pravila o organizaciji postopka ocenjevanja častnih sodnikov za njihovo dokončno potrditev na njihovih funkcijah in na denarno nadomestilo v primeru neuspeha v tem postopku.

Vprašanji za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

38 V skladu z ustaljeno prakso mora Sodišče v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenega s členom 267 PDEU, nacionalnemu sodišču dati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Zato mora Sodišče po potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu bila predložena (sodba z dne 30. aprila 2025, Genzyński, C-278/24, EU:C:2025:299, točka 41 in navedena sodna praksa).

39 V tem primeru je razvidno, da med dvema vprašanjema, ki ju je postavilo predložitveno sodišče, obstaja tesna zveza. Ti se namreč nanašata na pravice, ki jih častni sodniki, ki so bili potrjeni na svojih funkcijah ob koncu postopka ocenjevanja, zaradi tega ne morejo več uveljavljati. Tako se prvo vprašanje nanaša na razlago določbe 4 okvirnega sporazuma, člena 7 Direktive 2003/88 in člena 31 Listine ter se zlasti nanaša na izgubo pravice do plačanega dopusta za obdobje pred to potrditvijo, medtem ko se drugo vprašanje nanaša na razlago določbe 5 okvirnega sporazuma in se širše nanaša na odpoved kakršni koli pravici v zvezi s tem predhodnim obdobjem.

40 Na prvem mestu, predložitveno sodišče v zvezi z določbami, navedenimi v postavljenih vprašanjih, navaja, da je postopek ocenjevanja ukrep, sprejet v odgovor na pozive Evropske komisije in na sodbo z dne 16. julija 2020, Governo della Repubblica italiana (Status italijanskih mirovnih sodnikov) (C-658/18, EU:C:2020:572). S tega vidika naj bi se s tem postopkom izvajala obveznost, ki izhaja iz določbe 5, točka 1, okvirnega sporazuma, da se sprejmejo učinkoviti ukrepi za preprečevanje in sankcioniranje zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas.

41 To sodišče se namreč sprašuje, ali je postopek ocenjevanja dovolj odvračilen, da ga je mogoče opredeliti kot ukrep, s katerim se sankcionira zloraba takih pogodb, v smislu te določbe 5, točka 1, in posledično, ali spoštuje zahteve te določbe, kot jo je razlagalo Sodišče.

42 Navedeno sodišče v zvezi s tem navaja, da je ureditev iz postopka v glavni stvari NZ omogočila, da doseže trajnost svoje funkcije in jamstva za obdobje po tej trajnosti, tako kot reforme, preučene v okviru sodb z dne 26. novembra 2014, Mascolo in drugi (C-22/13, od C-61/13 do C-63/13 in C-418/13, EU:C:2014:2401), in z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti (C-494/17, EU:C:2019:387). Vendar v nasprotju s temi reformami ta ureditev določa, da prošnja za sodelovanje v postopkih ocenjevanja za častne sodnike pomeni, da se odpovejo vsem drugim zahtevkom, ki izhajajo iz prejšnjega častnega delovnega razmerja, in se zato odpovejo uveljavljanju načela prepovedi diskriminacije iz določbe 4 okvirnega sporazuma v podporo svojim zahtevkom.

43 Predložitveno sodišče se torej v bistvu sprašuje o združljivosti navedene ureditve z določbo, ki jo namerava izvajati, in sicer z določbo 5 okvirnega sporazuma, katere namen je preprečitev in sankcioniranje zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas v povezavi z določbo 4 tega sporazuma, in s členom 7 Direktive 2003/88, s katerim je konkretizirana pravica do plačanega letnega dopusta iz člena 31(2) Listine, na katero se lahko delavec sklicuje v razmerju do svojega delodajalca (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2023, Keolis Agen, od C-271/22 do C-275/22, EU:C:2023:834, točka 28). Zato se zdi smotrno, da se vprašanji za predhodno odločanje preučita skupaj.

44 V zvezi s tem je treba poleg tega poudariti, da čeprav predložitveno sodišče v besedilu prvega postavljenega vprašanja omenja člen 31(1) Listine, ki določa pravico vsakega delavca do zdravih in varnih delovnih pogojev ter delovnih pogojev, ki spoštujejo njegovo dostojanstvo, je iz predložitvene odločbe in iz konteksta tega vprašanja razvidno, da se to vprašanje v resnici nanaša na odstavek 2 tega člena 31.

45 Na drugem mestu, ugotoviti je treba, da čeprav je iz besedila postavljenih vprašanj razvidno, da se vprašanja predložitvenega sodišča nanašajo na člen 29(5) zakonske uredbe št. 116/2017, ki častnim sodnikom ob vložitvi prošnje za sodelovanje v zadevnem postopku ocenjevanja nalaga, da se odpovejo vsem pravicam, ki izhajajo iz prejšnjega častnega razmerja, se to sodišče kljub temu

v obrazložitvi predložitvene odločbe specifično nanaša na odpoved pravici do plačanega letnega dopusta, to je pravici, ki je častni sodniki v času sodnih počitnic v nasprotju z rednimi sodniki nimajo.

46 Predložitveno sodišče namreč v zvezi s to pravico meni, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari v položaju, ki je primerljiv s položajem rednega sodnika. To sodišče v zvezi s tem poudarja, da bi bilo treba pred začetkom veljavnosti ureditve iz postopka v glavni stvari zahtevku za nadomestilo za obdobje sodnih počitnic te tožeče stranke kot „delavke“ in „delavke za določen čas“ ugoditi, brez poseganja v uporabo upoštevnih pravil o zastaranju.

47 Nasprotno pa predložitveno sodišče v zvezi s pravico do socialnega varstva meni, da položaj častnih sodnikov in položaj rednih sodnikov ni primerljiv ter da bi bilo morebitno različno obravnavanje vsekakor upravičeno.

48 Ob upoštevanju teh uvodnih ugotovitev je torej treba preučiti le enega od vidikov ureditve iz postopka v glavni stvari, ki ga je predložitveno sodišče izpostavilo v svoji odločbi, in sicer zahtevo po odpovedi pravici do plačanega letnega dopusta za obdobje pred postopkom ocenjevanja.

49 Zato je treba šteti, da predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba določbo 5, točka 1, okvirnega sporazuma v povezavi z določbo 4 tega sporazuma, členom 7 Direktive 2003/88 in členom 31(2) Listine razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, katere namen je sankcioniranje zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki prošnjo častnih sodnikov, ki so na funkciji, za sodelovanje pri postopku ocenjevanja zato, da bi bili potrjeni v izvrševanju svojih funkcij do starosti 70 let, pogojuje z zahtevo, da se odpovedo pravici do plačila za letni dopust, ki izhaja iz prava Unije in ki se nanaša na njihovo prejšnje častno delovno razmerje.

Vsebinska obravnava

50 Določba 5, točka 1, okvirnega sporazuma državam članicam zaradi preprečevanja zlorab, ki izhajajo iz veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas, nalaga sprejetje vsaj enega od v njej naštetih ukrepov, kadar v njihovem nacionalnem pravu ni enakovrednih pravnih ukrepov (sodba z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 24 in navedena sodna praksa).

51 Tako določba 5, točka 1, okvirnega sporazuma za države članice določa splošni cilj preprečevanja takšnih zlorab, pri tem pa jim prepušča izbiro sredstev za uresničitev tega cilja, če ne ogrozijo tega cilja ali polnega učinka okvirnega sporazuma (sodba z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 26 in navedena sodna praksa).

52 Poleg tega je, kadar pravo Unije – tako kot v obravnavani zadevi – ne določa posebnih sankcij, če bi se vendarle ugotovila zloraba, naloga nacionalnih organov, da sprejmejo ustrezne ukrepe, ki morajo biti ne le sorazmerni, ampak tudi dovolj učinkoviti in odvračilni, da zagotovijo polni učinek pravil, sprejetih za izvajanje okvirnega sporazuma (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2024, DG de la Función Pública, Generalitat de Catalunya in Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya, C-331/22 in C-332/22, EU:C:2024:496, točka 67 in navedena sodna praksa).

53 Iz tega sledi, da mora ob zlorabi, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas, obstajati možnost uporabe ukrepa, ki dejansko in enakovredno zagotavlja varstvo delavcev, da bi se tako ta zloraba ustrezno sankcionirala in bi se odpravile posledice kršitve prava Unije (sodba z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 28 in navedena sodna praksa).

54 Opozoriti je treba, da ni naloga Sodišča, da se izreče o razlagi določb nacionalnega prava, saj je to izključno naloga predložitvenega sodišča ali po potrebi pristojnih nacionalnih sodišč, ki morajo ugotoviti, ali so zahteve, navedene v točkah od 50 do 53 te sodbe, z določbami nacionalne ureditve, ki se uporablja, izpolnjene (glej v tem smislu sodbo z dne 26. novembra 2014, Mascolo in drugi, C-22/13, od C-61/13 do C-63/13 in C-418/13, EU:C:2014:2401, točka 81).

55 Predložitveno sodišče mora torej presoditi, v kolikšnem obsegu pogoji uporabe in dejansko izvajanje upoštevnih določb nacionalnega prava pomenijo ustrezen ukrep za sankcioniranje zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas in za odpravo njegovih posledic. Vendar lahko Sodišče, ko odloča o predlogu za sprejetje predhodne odločbe, po potrebi poda pojasnila, ki nacionalno sodišče usmerjajo pri njegovi presoji (glej v tem smislu sodbo z dne 26. novembra 2014, Mascolo in drugi, C-22/13, od C-61/13 do C-63/13 in C-418/13, EU:C:2014:2401, točki 82 in 83 ter navedena sodna praksa).

56 V zvezi s tem je treba spomniti, da – kot je Sodišče že večkrat poudarilo – okvirni sporazum državam članicam ne nalaga splošne obveznosti, da določijo spremembo pogodb o zaposlitvi za določen čas v pogodbe za nedoločen čas. Določba 5, točka 2, okvirnega sporazuma namreč državam članicam načeloma prepušča, da določijo, pod katerimi pogoji se pogodbe o zaposlitvi ali delovna razmerja za določen čas štejejo za sklenjena za nedoločen čas. Iz tega izhaja, da okvirni sporazum ne določa pogojev, pod katerimi se lahko uporabijo pogodbe za nedoločen čas (sodba z dne 26. novembra 2014, Mascolo in drugi, C-22/13, od C-61/13 do C-63/13 in C-418/13, EU:C:2014:2401, točka 80 in navedena sodna praksa).

57 Iz te določbe izhaja, da imajo države članice možnost, da v okviru ukrepov za preprečevanje ali sankcioniranje zlorab, ki izhajajo iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas, spremenijo delovna razmerja za določen čas v delovna razmerja za nedoločen čas, pri čemer je glavni element varstva delavcev stabilnost zaposlitve, ki ga ta zadnja razmerja zagotavljajo (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 39).

58 Tako je Sodišče v bistvu menilo, da lahko ureditev, ki imperativno določa, da se v primeru zlorabe pogodb o zaposlitvi za določen čas te pogodbe spremenijo v delovno razmerje za nedoločen čas, z izključitvijo kakršne koli denarne odškodnine, pomeni ukrep, s katerim se taka zloraba dejansko sankcionira (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 40 in navedena sodna praksa).

59 Zato sodna praksa ne zahteva kumulacije ukrepov. Poleg tega niti načelo polne odškodnine za nastalo škodo niti načelo sorazmernosti ne nalagata plačila kaznovalne odškodnine. Ta načela namreč državam članicam nalagajo, da določijo ustrezno, ne zgolj simbolično odškodnino, ki pa ni višja od povračila celotne škode (sodba z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F. A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točke od 41 do 43 in navedena sodna praksa).

60 Okvirni sporazum torej državam članicam ne nalaga, da v primeru zlorabe pogodb o zaposlitvi za določen čas poleg spremembe delovnega razmerja za določen čas v delovno razmerje za nedoločen čas določijo še pravico do odškodnine (sodba z dne 8. maja 2019, Rossato in Conservatorio di Musica F.A. Bonporti, C-494/17, EU:C:2019:387, točka 45).

61 V obravnavanem primeru italijanska vlada poudarja, da je cilj ureditve iz postopka v glavni stvari, da se častnim sodnikom v službi zagotovijo vsa jamstva, ki jih ima delavec, tako da se določi možnost ohranitve na funkciji do 70. leta starosti, če uspešno opravijo ocenjevalni postopek, katerega namen je preveriti, ali so pogoji, ki se zahtevajo za opravljanje sodniške funkcije, še vedno izpolnjeni v skladu s sodno prakso Corte costituzionale (ustavno sodišče).

62 Iz predložitvene odločbe je razvidno, prvič, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari uspešno zaključila postopek ocenjevanja, zaradi njene dokončne potrditve na funkciji častne sodnice, ki ga določa navedena ureditev.

63 Drugič, tožeča stranka v postopku v glavni stvari pred dokončno potrditvijo ni opravljala obravnav med letnimi sodnimi počitnicami sodišča, na katerem opravlja funkcijo častne sodnice, in za ta obdobja ni prejela plačila.

64 Tretjič, prošnja za sodelovanje v postopku ocenjevanja pomeni odpoved pravici do plačanega letnega dopusta za obdobje pred to dokončno potrditvijo, ki je zagotovljena s členom 7 Direktive 2003/88 in členom 31(2) Listine.

65 Po mnenju italijanske vlade je odpoved „vsem drugim zahtevkom“ in torej pravici do plačanega letnega dopusta, ki se nanaša na predhodno obdobje, ustrezna protidajatev za dokončno potrditev na funkcijah častnega sodnika, saj uspeh v postopku ocenjevanja nima za posledico zgolj možnosti za zagotovitev stalnosti prejšnjega delovnega razmerja, ampak povzroči dejansko stalnost tega delovnega razmerja. Odpoved prejšnjim zahtevkom naj bi bila tako neposredna posledica „odškodnine v naravi“, dodeljene častnim sodnikom, ki so bili potrjeni.

66 Ta vlada prav tako trdi, da je treba preprečiti obrnjeno diskriminacijo rednih sodnikov, za katere se v celoti uporabljata načeli natečaja in izključnosti sodniške funkcije.

67 V zvezi s tem je treba opozoriti, da določba 4, točka 1, okvirnega sporazuma določa, da je delavce, zaposlene za določen čas, glede pogojev zaposlitve prepovedano obravnavati manj ugodno od primerljivih delavcev, zaposlenih za nedoločen čas, zgolj zato, ker opravljajo delo na podlagi pogodbe za določen čas, razen kjer je različno obravnavanje upravičeno iz objektivnih razlogov (sodba z dne 27. junija 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, točka 38 in navedena sodna praksa).

68 Če se ugotovi, da so častni sodniki, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, v položaju, ki je primerljiv s položajem rednih sodnikov, kar mora presoditi predložitveno sodišče, je treba preveriti, ali obstajajo objektivni razlogi, ki upravičujejo tako različno obravnavanje (sodba z dne 27. junija 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, točka 50).

69 V zvezi s tem je treba poudariti, da po mnenju tega sodišča ni upravičeno, da se častnim sodnikom ne dodeli noben dan plačanega dopusta.

70 Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da obstoj načina zaposlovanja na podlagi natečaja, ki je pridržan le za delovna mesta rednih sodnikov za dostop do sodniške funkcije in se torej ne uporablja za zaposlovanje častnih sodnikov, omogoča, da se izključi, da bi ti v celoti uživali pravice, podeljene

rednim sodnikom. Vendar čeprav je mogoče nekatere razlike v obravnavanju upravičiti z razlikami v zahtevanih kvalifikacijah in naravo nalog, za katere morajo redni sodniki prevzeti odgovornost, pa izključitve vsakršne pravice do plačanega dopusta za častne sodnike ob upoštevanju določbe 4 okvirnega sporazuma ni mogoče dopustiti (glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa).

71 Ta pravica je namreč določena v členu 7(1) Direktive 2003/88, v skladu s katerim „[d]ržave članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi vsakemu delavcu zagotovijo pravico do plačanega letnega dopusta najmanj štirih tednov.“

72 V skladu z ustaljeno sodno prakso ta določba odraža in konkretizira temeljno pravico do letnega obdobja plačanega dopusta, določeno v členu 31(2) Listine (sodba z dne 9. novembra 2023, Keolis Agen, od C-271/22 do C-275/22, EU:C:2023:834, točka 18 in navedena sodna praksa).

73 Poleg tega je pravica do plačanega letnega dopusta, ki je s členom 31(2) Listine priznana vsem delavcem, že zaradi svojega obstoja zavezujoča in nepogojna, saj te določbe namreč ni treba konkretizirati z določbami prava Unije ali nacionalnega prava, s katerimi je treba zgolj natančneje določiti trajanje letnega plačanega dopusta in po potrebi nekatere pogoje za njegovo izvajanje. Iz tega sledi, da je navedena določba sama po sebi dovolj, da se z njo delavcem podeljuje pravica, na katero se lahko sklicujejo v sporu z delodajalcem v položaju, ki je zajet s pravom Unije in ki torej spada na področje uporabe Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 6. novembra 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, točka 74).

74 Tako določba 4 okvirnega sporazuma, člen 7 Direktive 2003/88 in člen 31(2) Listine nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki v nasprotju s tem, kar določa za redne sodnike, za častne sodnike, ki so v primerljivem položaju, izključuje vsakršno pravico do plačila nadomestila v obdobju dopusta, v katerem je bila sodna dejavnost prekinjena (glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 2024, Peigli, C-41/23, EU:C:2024:554, točka 59).

75 Iz tega na eni strani sledi, da mora nacionalna ureditev, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah 53 in 57 te sodbe, za izpolnitev pogojev iz določbe 5, točka 1, okvirnega sporazuma v primeru zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas, določiti učinkovita jamstva za sankcioniranje te zlorabe in odpravo njenih posledic, pri čemer sprememba delovnega razmerja za določen čas v delovno razmerje za nedoločen čas načeloma pomeni učinkovito sankcijo za tako zlorabo.

76 Na drugi strani, kot je razvidno iz točke 73 te sodbe, je pravica do plačanega letnega dopusta subjektivna pravica vsakega delavca, ki mu jo pravo Unije imperativno in brezpogojno dodeljuje.

77 Zato določbe 5, točka 1, okvirnega sporazuma ni mogoče razlagati tako, da bi bila lahko uporaba ukrepov, ki jih država članica sprejme za sankcioniranje zlorabe, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas in za odpravo posledic te zlorabe, pogojena z zahtevo za zadevnega delavca, da se odpove pravici, ki mu jo daje pravo Unije na podlagi določbe 4 tega sporazuma. Določba 5, točka 1, in določba 4 okvirnega sporazuma imata namreč avtonomni področji uporabe, katerih namen je sankcioniranje take zlorabe in zagotovitev enakovredne obravnave delavcev, kadar delajo na podlagi delovnega razmerja za določen čas.

78 Tako nacionalna ureditev, ki sankcionira zlorabo, ki izhaja iz veriženja delovnih razmerij za določen čas s tem, da za častnega sodnika določa možnost, da svoja razmerja preoblikuje v delovno razmerje za nedoločen čas, ne sme biti pogojena z zahtevo za tega sodnika, da se odpove pravicam, ki so mu podeljene s pravom Unije.

79 Glede na zgornje preudarke je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba določbo 5, točka 1, okvirnega sporazuma v povezavi z določbo 4 tega sporazuma, členom 7 Direktive 2003/88 in členom 31(2) Listine razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, katere namen je sankcionirati zlorabo, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki prošnjo častnih sodnikov, ki so na funkciji, za sodelovanje pri postopku ocenjevanja, zato da bi bili potrjeni v izvrševanju svojih funkcij do starosti 70 let, pogojuje z zahtevo, da se odpovedo pravici do plačanega letnega dopusta, ki izhaja iz prava Unije in ki se nanaša na njihovo predhodno častno delovno razmerje.

Stroški

80 Ker je ta postopek za stranki v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Določbo 5, točka 1, Okvirnega sporazuma o delu za določen čas, sklenjenega 18. marca 1999, ki je v Prilogi k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, v povezavi z določbo 4 tega sporazuma, členom 7 Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa in členom 31(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah

je treba razlagati tako, da

nasprotuje nacionalni ureditvi, katere namen je sankcionirati zlorabo, ki izhaja iz veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki prošnjo častnih sodnikov, ki so na funkciji, za sodelovanje pri postopku ocenjevanja, zato da bi bili potrjeni v izvrševanju svojih funkcij do starosti 70 let, pogojuje z zahtevo, da se odpovedo pravici do plačanega letnega dopusta, ki izhaja iz prava Unije in ki se nanaša na njihovo predhodno častno delovno razmerje.

Podpisi